

Bátrabban beleszólni mindennapi életünk alakulásába

A budapesti népfrentbizottság ülése

Felhangzás. — Ha egy elektronikus számológép gyors statisztikát készít szerdán délután a Hazafias Népfrent, budapesti bizottságának ülésén, alighanem azt mutatja ki, hogy ez a szó hangzott el a legtöbbször a felszólalók ajkán a klubteremben. *Erdei Ferenc*, a népfrent főtitkára, tréfásan, *egyenjogúvá avatott* testületként üdvözölte a bizottságot. Ebben, a tréfán kívül, volt némi komolyság is, hiszen éppen a Hazafias Népfrent IV. kongresszusa mondta ki azt, hogy a népfrentbizottságoknak *a városokban is* épp olyan nagy fontosságú szerep jut, mint a falvakban. A jelek szerint a budapestiek megfogadták a határozatnak ezt a pontját — legalábbis a szerdai vita hevességéből és tartalmaságából erre következtethetünk.

Bodonyi Pálné, a népfrent budapesti titkára, bevezetőjében nem az elért eredményekről, hanem *a megoldásra váró feladatokról* szólt, érthető tehát, hogy szavai nyomán nagy pezsgés kezdődött. Az élet futószalagon szállítja a megoldásra váró problémákat, és nekünk napról napra felelnünk kell a felmerülő kérdésekre — vetették föl többen. *Németh Károly*, az MSZMP Politikai Bizottságának póttagja, a budapesti pártbizottság első titkára vázolta a hatá-

rainkon túl zajló nemzetközi változásokat. *Belső életünk legfontosabb jellemzője azonban a nyugodt, a helyzetet reálisan értékelő közvélemény.*

Ugyanakkor azonban — a teremben ülő *Kovács András* filmjére utalva — figyelmeztetett arra, hogy még vannak falak, a bürokratizmus, az önállótlanág és az önzés megnyilvánulásai.

Szinte ennek a gondolatnak folytatásaként indult meg a vita a szocialista demokrácia további fejlesztésének kérdéséről. Elmondták: a kerületi népfrentbizottságokban a közéleti érdeklődés növekedése tapasztalható, de fővárosi szinten a népfrent még mindig nem él eléggé a párt szövetségi politikája által adott lehetőségekkel.

A tanács és a népfrent együttműködése

Sarlós István, a fővárosi tanács vb-elnöke, aki az elnökségben foglalt helyet, nagy érdeklődéssel hallgatta mindazt, ami a tanácsi szervek és a népfrent kapcsolatáról elhangzott. A tanácsi törvény biztosítja a népfrentnek azt a jogát, hogy a tanácsi vagy a vb-üléseken javaslatokat tegyen. Erre azonban a múltban rendszerint megkésetten — a döntések meghozatala után — került sor. Sürgős feladat, hogy a fővárosi tanács és a népfrent budapesti bizottsága megállapodjék egymással abban, hogyan kívánnak a jövőben együttműködni. A népfrentnek részt kell vállalnia a kevésbé látványos, mindennapi munkából, és akkor sok embert mozgató akcióhoz nagyobb segítséget nyújt majd a tanács is. Ez a kapcsolat lehet az a híd, amelyen át a lakosság véleménye eljut oda, ahol az őt érintő legfontosabb ügyekben döntenek.

A népfrent közreműködhet egy sor elavult nézet megváltoztatásában — tért ki *Németh Károly* felszólalásában egy érdekes kérdésre. — Egyike ezeknek az, hogy *Budapest a rendelkezésre álló anyagi eszközökből nem az ország életében elfoglalt helyének megfelelően, hanem lakóinak százalékarányában részesül.* Csak két példa: meg kellene egyszer már gondolni azt, vajon az anyagi erők megfelelő koncentrálásával nem lehetne-e Budapesten — egy politikai gyűlések számára is elengedhetetlenül fontos — nagy befogadóképességű sportcsarnokot építeni, vagy nem kellene-e már a fővárosban egy új kórházat létesíteni?

Miért nem csökken a lakásigénylők száma?

Lényegében a főváros fejlesztési programjához kapcsolódott az a felszólalás is, amely a távlati tervezés és az új tudományos eredmények összefüggéséről szólt. Nemrég még érthetetlennek tűnt, miért nem csökken a lakásigénylők száma a lakásépítkezések növekedésével egyenes arányban. A demográfia tudománya most mutatta ki, hogy korábban — a régi igények szerint élve — Budapest 2 millió lakója 400 ezer lakásban fért volna el. A modern fejlődés azonban a család szétaprózódásához vezetett, és jelenleg ugyanennyi ember 800 ezer otthont igényel.

Bátrabban beleszólni mindennapi életünk alakulásába — ez az igény jelentkezett a népfrent budapesti bizottságának első munkaértekezletéről. És összegezésként álljon itt az egyik felszólalás egy mondata: »Hiba, ha a népfrent túlbecsüli erejét, de még inkább az, ha nem használja ki a társadalomban meglévő aktivitást«.